

Arrest

nr. 282 065 van 16 december 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Surinaamse nationaliteit en bent u afkomstig uit Paramaribo. U woonde in Suriname bij uw moeder in het district Para, samen met uw broer Xr. U heeft nog een broer en twee zussen die in Suriname wonen en een broer die in de Verenigde Staten woont. Op jonge leeftijd wist u al dat u op meisjes viel en niet op jongens. Met vrienden en vriendinnen sprak u hier openlijk over, maar thuis hield u het verborgen. Toen u twintig jaar oud was, had u gedurende drie maanden een relatie met X. Uw broer kwam hiervan op de hoogte, en het kwam tot een ruzie waarbij hij u met een

mes in de knie stak en u ten val bracht, waarbij u op een steen terecht kwam. Uw familieleden reageerden slecht en het werd u duidelijk gemaakt dat u geen vrouw mee naar huis mocht nemen. In dezelfde periode nam u uw vriendin mee naar een sollicitatie en liep u de job mis omdat u lesbisch was. Op straat kreeg u soms opmerkingen naar het hoofd geslingerd. Omdat u vrij wilde kunnen leven en bang was voor uw broer, besliste u het land te verlaten. U werpt tot slot op dat u als lesbienne niet mag trouwen met een andere vrouw, noch kan u een kind adopteren met een andere vrouw. U reisde in oktober 2019 per vliegtuig naar Nederland, waar u ongeveer een jaar verbleef alvorens eind 2021 naar België te komen. U diende op 6 april 2022 uw verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, geboorteakte, schooldiploma's en bewijs van goed gedrag.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er wordt vooreerst opgemerkt dat uw gedrag onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. U reisde immers reeds in oktober 2019 naar Nederland, waar u geen verzoek om internationale bescherming indiende. Vervolgens kwam u na een à twee jaar naar België (u stelde dat u een jaar in Nederland verbleef, doch verklaarde uiteindelijk pas aan het einde van het jaar 2021 naar België te zijn gekomen) en wachtte nog enkele maanden alvorens u een verzoek indiende. Uw verklaringen dat u bang was om de stap te zetten (CGVS, p. 4-6) is hiervoor geenszins afdoende. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst koestert of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade meent te lopen, kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een vraag tot internationale bescherming indient. Dat u pas voor het eerst internationale bescherming aanvraag na een verblijf van tweeënehalf jaar in de Europese Unie, is dan ook een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dit klemt des te meer aangezien u de Nederlandse taal spreekt, aangezien u zowel in Nederland als in België werd opgevangen door vrienden die hier verblijven, en aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u geenszins halsoverkop uw land van herkomst ontvluchtte zonder tijd te hebben uw vertrek voor te bereiden. De ernst van uw vrees komt hierdoor reeds op de helling te staan.

Zelfs voor zoverre er geloof kan worden gehecht aan uw verklaring moeilijkheden te hebben gekend omwille van uw seksuele geaardheid (cf. infra), kan er dan ook bezwaarlijk worden geloofd dat deze de aanleiding vormden voor uw vertrek uit Suriname en dat u van oordeel was dat u dringend internationale bescherming nodig had omwille van uw homoseksuele geaardheid. Het behoren tot een bepaalde sociale groep wijst er bovendien niet automatisch op dat een verzoeker wordt vervolgd. De vervolgingsvrees dient immers steeds in concreto te worden aangetoond, waarbij deze moet afgewogen worden ten opzichte van de situatie in het land van herkomst. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit uw verklaringen kan echter niet blijken dat de gevreesde problemen reëel zijn of dermate systematisch zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Zo moet immers vooreerst opgemerkt worden dat u de problemen met en de vrees voor uw broer geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Het enige concrete incident dat u aanhaalde betrof een discussie die zou hebben plaatsgevonden en die uitmondde in een fysieke aanval. Uw broer stak u met een mes in de knie en duwde u zodanig dat u op een steen viel. U dateerde dit incident aanvankelijk in dezelfde periode als uw enige relatie, met name toen u twintig jaar oud was (CGVS, p. 6). Na uw 20ste heeft u geen relaties meer gehad (CGVS, p. 7) en na de confrontatie met uw broer toen u 20 was, heeft u met uitzondering van discussies, geen verdere concrete incidenten gekend tot aan uw vertrek uit Suriname (CGVS, p. 6). Toen u even later werd gevraagd of er in de jaren tussen dit incident en uw vertrek op 29-jarige leeftijd iets was gebeurd waardoor u besliste te vertrekken, ontkende u te hebben verklaard dat het incident plaatsvond toen u twintig jaar oud was (CGVS, p. 11) en stelde u dat het gebeurde toen u 25 of 26 jaar oud was (CGVS, p. 12). Vervolgens werd u gevraagd het incident in detail te beschrijven, waarop u het opnieuw plaatste tijdens uw relatie op twintigjarige leeftijd (CGVS, p. 12-13). Dat u moe en boos bent om alles wat er is gebeurd (CGVS, p. 12-13) kan deze tegenstrijdigheid geenszins verklaren. Het betreft immers het voornaamste of zelfs enige incident dat de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Suriname. Hiervan kan redelijkerwijs worden verwacht dat u het min of meer correct in de tijd kan plaatsen of, op zijn minst, dat u de context ervan (met name of u op dat moment al dan niet in uw eerste en enige relatie was) kan schetsen. Voor het overige blijkt uit uw verklaringen niet dat uw thuissituatie van die aard was dat er sprake kan zijn van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw problemen betroffen immers slechts discussies over de vraag hoe u zich kleepte, met wie u omging en dat u geen partners mee naar huis mocht nemen (CGVS, p. 6-7). U bleef bovendien steeds in uw ouderlijke woning wonen. Gevraagd naar een andere oplossing binnen uw land, bleef u vaag en zei dat u een uitweg zocht, maar niet vond (CGVS, p. 13). U stelde dat u zich financieel niet kon veroorloven elders te gaan wonen (CGVS, p. 7), hoewel u werkte en klaarblijkelijk wel over de middelen beschikte om naar Europa te reizen, en vrienden in Europa had die u steunden.

Daarnaast verklaarde u dat het omwille van uw seksuele geaardheid moeilijk was om werk te vinden. Gevraagd naar meer uitleg, bleek het te gaan om één concrete sollicitatie, waarbij u uw toenmalige partner meenam. Het loutere feit dat iemand vaststelde dat u lesbisch was, kan bovendien niet gelden als bewijs dat dit de reden was dat u deze baan niet kreeg. Op basis hiervan kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat u in Suriname geen werk kon vinden omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 7-8). De problemen die u verklaarde op straat te hebben gekend, met name dat u zou zijn nageroepen (CGVS, p. 8-9) zijn onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De geloofwaardigheid van uw beweerde seksuele geaardheid daargelaten, dient dan ook uit het geheel van bovenstaande vaststellingen te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Ze bevestigen slechts uw identiteit, blanco strafblad en opleiding, die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het enige middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van

Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er wordt vooreerst opgemerkt dat uw gedrag onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. U reisde immers reeds in oktober 2019 naar Nederland, waar u geen verzoek om internationale bescherming indiende. Vervolgens kwam u na een à twee jaar naar België (u stelde dat u een jaar in Nederland verbleef, doch verklaarde uiteindelijk pas aan het einde van het jaar 2021 naar België te zijn gekomen) en wachtte nog enkele maanden alvorens u een verzoek indiende. Uw verklaringen dat u bang was om de stap te zetten (CGVS, p. 4-6) is hiervoor geenszins afdoende. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst koestert of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade meent te lopen, kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een vraag tot internationale bescherming indient. Dat u pas voor het eerst internationale bescherming aanvroeg na een verblijf van tweeëneenhalf jaar in de Europese Unie, is dan ook een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dit klemt des te meer aangezien u de Nederlandse taal spreekt, aangezien u zowel in Nederland als in België werd opgevangen door vrienden die hier verblijven, en aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u geenszins halsoverkop uw land van herkomst ontvluchtte zonder tijd te hebben uw vertrek voor te bereiden. De ernst van uw vrees komt hierdoor reeds op de helling te staan.

Zelfs voor zoverre er geloof kan worden gehecht aan uw verklaring moeilijkheden te hebben gekend omwille van uw seksuele geaardheid (cf. infra), kan er dan ook bezwaarlijk worden geloofd dat deze de aanleiding vormden voor uw vertrek uit Suriname en dat u van oordeel was dat u dringend internationale bescherming nodig had omwille van uw homoseksuele geaardheid. Het behoren tot een bepaalde sociale groep wijst er bovendien niet automatisch op dat een verzoeker wordt vervolgd. De vervolgingsvrees dient immers steeds in concreto te worden aangetoond, waarbij deze moet afgewogen worden ten opzichte van de situatie in het land van herkomst. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit uw verklaringen kan echter niet blijken dat de gevreesde problemen reëel zijn of dermate systematisch zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Zo moet immers vooreerst opgemerkt worden dat u de problemen met en de vrees voor uw broer geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Het enige concrete incident dat u aanhaalde betrof een discussie die zou hebben plaatsgevonden en die uitmondde in een fysieke aanval. Uw broer stak u met een mes in de knie en duwde u zodanig dat u op een steen viel. U dateerde dit incident aanvankelijk in dezelfde periode als uw enige relatie, met name toen u twintig jaar oud was (CGVS, p. 6). Na uw 20ste heeft u geen relaties meer gehad (CGVS, p. 7) en na de confrontatie met uw broer toen u 20 was, heeft u met uitzondering van discussies, geen verdere concrete incidenten gekend tot aan uw vertrek uit Suriname (CGVS, p. 6). Toen u even later werd gevraagd of er in de jaren tussen dit incident en uw vertrek op 29-jarige leeftijd iets was gebeurd waardoor u besliste te vertrekken, ontkende u te hebben verklaard dat het incident plaatsvond toen u twintig jaar oud was (CGVS, p. 11) en stelde u dat het gebeurde toen u 25 of 26 jaar oud was (CGVS, p. 12). Vervolgens werd u gevraagd het incident in detail te beschrijven, waarop u het opnieuw plaatste tijdens uw relatie op twintigjarige leeftijd (CGVS, p. 12-13). Dat u moe en boos bent om alles wat er is gebeurd (CGVS, p. 12-13) kan deze tegenstrijdigheid geenszins verklaren. Het betreft immers het voornaamste of zelfs enige incident dat de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Suriname. Hiervan kan redelijkerwijs worden verwacht dat u het min of meer correct in de tijd kan plaatsen of, op zijn minst, dat u de context ervan (met name of u op dat moment al dan niet in uw eerste en enige relatie was) kan schetsen. Voor het overige blijkt uit uw verklaringen niet dat uw thuissituatie

van die aard was dat er sprake kan zijn van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw problemen betroffen immers slechts discussies over de vraag hoe u zich kleepte, met wie u omging en dat u geen partners mee naar huis mocht nemen (CGVS, p. 6-7). (...)

Daarnaast verklaarde u dat het omwille van uw seksuele geaardheid moeilijk was om werk te vinden. Gevraagd naar meer uitleg, bleek het te gaan om één concrete sollicitatie, waarbij u uw toenmalige partner meenam. Het loutere feit dat iemand vaststelde dat u lesbisch was, kan bovendien niet gelden als bewijs dat dit de reden was dat u deze baan niet kreeg. Op basis hiervan kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat u in Suriname geen werk kon vinden omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 7-8). De problemen die u verklaarde op straat te hebben gekend, met name dat u zou zijn nageroepen (CGVS, p. 8-9) zijn onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De geloofwaardigheid van uw beweerde seksuele geaardheid daargelaten, dient dan ook uit het geheel van bovenstaande vaststellingen te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Ze bevestigen slechts uw identiteit, blanco strafblad en opleiding, die hier niet ter discussie staan.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er in verzoeksters hoofde geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekster niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekster komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoekster, aangezien er niet getwijfeld wordt aan haar seksuele geaardheid, erop wijst dat het de plicht is van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om te onderzoeken of lesbische vrouwen vervolging moeten vrezen als sociale groep in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève, wijst de Raad er in deze op dat het louter behoren tot een sociale groep niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen. Zoals hoger gesteld dient de vervolgingsvrees immers steeds *in concreto* te worden aangetoond, waarbij deze moet afgewogen worden ten opzichte van het land van herkomst en de mogelijkheid van een nationale bescherming. Verzoekster haalt in deze geen concrete vervolgingsfeiten aan. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar algemene informatie waaruit volgens haar blijkt dat LGBT-personen niet dezelfde rechten hebben als iedereen en te maken krijgen met het risico op vervolging en discriminatie. Het volstaat echter niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Verzoekster toont niet aan dat er in Suriname sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.5. Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF